

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
21 У. 6443/14
25.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судијским помоћником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ... број ..., коју заступа пуномоћник Иво Јоксимовић, адвокат из Београда, ул. Немањина бр. 4/1, против туженог Министарства одбране, Сектора за људске ресурсе, Управе за кадрове, ради поништаја решења број 7493-12/13 од 17.03.2014. године, са заинтересованим лицима Б.Б. из ..., ... број ..., В.В. из ..., ... број ..., Г.Г. из ..., ... број ... и Д.Д. из ..., ... број ..., у предмету конкурса, након одржане усмене јавне расправе дана 25.02.2016. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 25.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА** оспорено решење Министарства одбране, Сектора за људске ресурсе, Управе за кадрове, број 7493-12/13 од 17.03.2014. године и предмет **ВРАЋА** туженом као надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени Министарство одбране Републике Србије, Сектор за људске ресурсе, Управа за кадрове да тужиљи на име трошкова управног спора исплати износ од 51.500,00 динара, у року од 15 дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Оспореним решењем примају се у службу на неодређено време у Војномедицинску академију Управе за војно здравство, Министарства одбране Републике Србије, место службовања Београд, на радно место оператер за обраду и унос података за које се тражи ССС следећа лица: 1) В.В., са завршеном Средњом графичком школом ЈМБГ ...; 2) Д.Д., са завршеном Средњом електротехничком школом, ЈМБГ ...; 3) Г.Г., са завршеном Средњом економском школом, ЈМБГ ... и 4) Б.Б., са завршеном Вишом пословном школом.

У тужби коју је поднела Управном суду, препорученом пошиљком, дана 30.04.2014. године и у поднеску од 10.02.2016. године, тужила наводи да живи у ... као подстанар на адреси ... бр. ... и да је супруга професионалног војног лица и мајка једног детета. Истиче да поступајући по пресуди Управног суда је тужени орган донео решење којим је решио пријем у службу на неодређено време на радно место оператер за обраду и унос података, али у односу на поништено решење од 16.05.2011. године уместо да отклони неправилности поништеног решења, он новим решењем од 17.03.2014. године отвара нова питања која се тичу разлога зашто тужила није ушла на листу за ужи избор кандидата за пријем у радни однос на предметно радно место иако има 8 бодова као и два кандидата која се налазе на тој листи. Истиче да је нејасно како се „утисак комисије“ уопште може бодовати јер је крајње дискриминишући јер Изборна комисија треба да оцењује стручне оспособљености, знања и вештине. Истиче да комисија уопште није бодовала познавање рада на рачунару који се као услов налази у посебним условима за пријем на радно место оператер за обраду и унос података. Истиче да тужени није ценио чињенице да је тужила супруга војног лица премештеног по потреби службе из једног у друго место службовања и да има предност пријема, сходно члану 125. Закона о Војсци Србије, да је од свих изабраних кандидата са највишом средњом оценом завршила одговарајућу четворогодишњу средњу школу, да познаје рад на рачунару (звање програмер на рачунарима) што је један од посебних услова наведен у конкурсу, да „утисак комисије“ по коме су бодовани кандидати није у складу ни са једним нормативним актом већ је дискриминишући, а самим тим пружа могућност за разне манипулације и намештање изборних резултата (посебно ценећи чињеницу да у укупном збиру бодова учествује са 40%). Тужила наводи, да тужени није поступио у складу са налогом из пресуде Управног суда у Београду бр. 23 У.11218/11 од 22.01.2014. године, те је поновни избор кандидата извршио у целости незаконито, као и у претходном поступку, не дајући образложење разлога за бодовање кандидата јер се не види из којих су разлога изабране кандидаткиње имале предност избора у односу на остале пријављене кандидате, укључујући и тужилу. Образложење оспореног решења не садржи приказ чињеничног стања које је утврђено, не наводећи опредељујуће разлоге при оцењивању доказа, нити презентирање разлога због којих је тужила одбијена за пријем у радни однос. Тужила је предложила да се тужба уважи и поништи као незаконито решење туженог органа. На име трошкова управног спора тражила је износ од 30.0000,00 динара. На усменој јавној расправи пуномоћник тужиле је остао код навода из тужбе и у тужби истакнутом захтеву и оспорио је све наводе из датог одговора на тужбу. Предложио је да се у доказном поступку саслуша тужила на околности да ли је позивана на разговор у поновном поступку, након доношења пресуде Управног суда 23 У 11218/11 од 23.01.2014. године. На име трошкова управног спора, пуномоћник тужиле је за састав тужбе тражио износ од 16.500,00 динара, за поднесак од 10.02.2016. године износ од 16.500,00 динара и за приступ на расправу износ од 18.000,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени је предложио да суд тужбу одбије као неосновану. Тужени наводи да тужила није имала предност на основу члана 125. Закона о Војсци Србије у поступку предметног пријема у радни однос. Да два кандидата која се налазе на листи за ужи избор, а који имају по 8 бодова имају предност у односу на тужилу, будући да су обоје имали успех у средњој школи 5,00, а тужила је имала успех 4,70, па у складу са критеријумима за формирање ранг листе кандидата којима је прописано да пријем оператера за обраду и унос података у случају да кандидати имају једнаки број бодова, предност ће имати кандидат са бољим успехом у средњој школи. Тужени оспорава наводе тужиле да је иста дискриминисана у односу на остале кандидате, с обзиром на услов за запошљавање и избор кандидата за обављање одређеног посла. Сматра да је у конкурсној документација

јасно изнесено бодовање пријављених кандидата и да је одлучено на основу достављене ранг листе кандидата са које је надлежни старешина изабрао четири најбоље рангирана кандидата у складу са одредбама члана 57. Закона о државним службеницима који се допунски примењује на пријем у радни однос у својству војних службеника и војних намештеника на основу одредаба члана 8. ставови 5. и 6. Закона о Војсци Србије. Тужени наводи да је критеријум „утисак комисије“ у свему законит и да је у функцији избора одговарајућег кандидата и предлагања надлежном старешини избора кандидата за пријем у радни однос. На усменој јавној расправи, овлашћени представник туженог је изјавила да је оспорено решење правилно и на закону засновано и у свему је остао при наводима из датог одговора на тужбу туженог органа. Истакла је да тужени орган није понављао све радње, већ само оне које су наложене у образложењу пресуде овог суда, у чијем извршењу је донето оспорено решење и да је оспорено решење у потпуности са налозима из наведене пресуде. Изјашњавајући се на наводе пуномоћника тужиле који се односе на недостаткеведеног поступка на којима се заснива критеријум „утисак комисије“ изјављује да је утисак комисије легитиман критеријум при избору кандидата и да је исти створен на основу стручних и животних знања и искустава чланова комисије. Овлашћени представник туженог је указала да тужила није имала приоритет у заснивању радног односа по члану 125. Закона о Војсци Србије, а који критеријум је испуњавала примљени кандидат Д.Д.. Предложила је да суд тужбу одбије као неосновану, а на име трошкова управног спора је тражила за састав одговора на тужбу износ од 16.500,00 динара и за заступање на расправи износ од 18.000,00 динара.

У писаном одговору на тужбу заинтересовано лице Б.Б. је предложила да суд одбије тужбу као неосновану.

У писаном одговору на тужбу заинтересовано лице Д.Д. је навела да су бодовање, рангирање и провера кандидата учињени у складу са правилима и да су конкурсна комисија и начелник Управе за кадрове донели потпуно оправдано и конкурсном документацијом поткрепљено оспорено решење.

Заинтересовано лице Г.Г. писани одговор на тужбу није доставила а на усменој јавној расправи предложила је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима.

Усмена расправа одржана је у складу са чланом 38. Закона о управним споровима у присуству пуномоћника тужиле, овлашћеног представника туженог органа и заинтересованог лица Г.Г., а у одсуству уредно позваних заинтересованих лица Б.Б., Д.Д. и В.В. Суд је на усменој расправи као неоснован одбио предлог пуномоћника тужиле за саслушање тужиле.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу, наводе пуномоћника тужиоца, овлашћеног лица туженог органа и заинтересованог лица Иване Васиљ на одржаној расправи и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Управни суд налази да се оспорено решење не може прихватити као правилно и на закону засновано, будући да је по оцени суда донето уз повреду правила поступка прописаним одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10). Ово са разлога, што по оцени Управног суда образложење тужбом оспореног решења не садржи разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Према образложењу оспореног решења Конкурсна комисија формирана на основу овлашћења Управника за кадрове је применом критеријума за формирање ранг листе кандидата за пријем у Војномедицинску академију у својству војних службеника и војних намештеника је рангирала 6 кандидата и то В.В. и Д.Д. са 10 бодова, Г.Г. и Б.Б. са 9 бодова и Ђ.Ђ. и Е.Е. са по 8 бодова. Према наводима из тужбе и тужила је на основу наведених критеријума сакупила 8 бодова, а није рангирана са предложеним кандидатима. Из образложења оспореног решења се не може закључити да ли је ово бодовање рангираних кандидата правилно извршено јер се не види на основу којег конкретно критеријума и колико бодова су предложени кандидати добили. Наиме означен је укупан број бодова за рангиране кандидате али се не наводи структура бодовања појединачно по критеријуму. Такође, из образложења оспореног решења се не види да ли је било примене одредбе члана 125. Закона о Војсци Србије, којим је прописано да при избору за пријем у службу у својству цивилног лица на служби у Војсци Србије првенство под једнаким условима има супружник, односно члан породице погинулог професионалног припадника Војске Србије, погинулог или умрлог од последица повреда задобијених у вршењу службе у Војсци Србије и супружник професионалног припадника Војске Србије премештеног из једног у друго место службовања, на коју одредбу се тужила у тужби позивала. Такође се из образложења оспореног решења не види да ли је приликом избора примењена и напомена из критеријума за формирање ранг листе кандидата у којој се наводи да у случају да кандидати имају једнак број бодова, предност ће имати кандидати са бољим успехом у средњој школи.

Суд налази да изјашњење туженог органа у одговору на тужбу у погледу примене одредбе члана 125. Закона о Војсци Србије, као и у погледу давања предности кандидату са бољим успехом у средњој школи, не може надоместити део оспореног решења јер су ове чињенице морале бити укључене у образложење оспореног решења да би се тужилац на њих могао изјаснити у тужби.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Одлучујући по захтеву за накнаду трошкова управног спора тужиле, Управни суд је нашао да је тужила имала трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, за састав једног образложеног поднеска у износу од 16.500,00 динара и за приступ пуномоћника на усмену расправу у износу од 18.000,00 динара, па је на основу одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09 и члана 153. и 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, као и на основу члана 42. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12), одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

Имајући у виду да тужени орган није успео у спору, као и да није био заступан од стране адоквата, Управни суд је применом одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 150. и 153. Закона о парничном поступку који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, нашао да је захтев за накнаду трошкова управног спора туженог органа неоснован, одлучио је као у ставу III диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 25.02.2016. године, 21 У. 6443/14

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП